

NOTRANJA TIŠINA

Vse kar sem nekoč pisala,
stiska v meni je rodila,
preden sem izgovorila,
sem ostala brez besed.

Misleč, da sem jih zakopala,
sem jih s kritiko dušila,
jih v preziru utopila,
jih zamrznila v led.

In igrala sem vloge,
da vsem bi ugodila,
da nase bi pozabila,
in v brezno sem drsela,
vedno znova v iste kroge,
samo sebe sem gonila,
dokler nisem izgubila,
vse k čemur sem strmela.

In ko nisem mogla nižje pasti,
nisem druge izbire imela,
kot da spet sem se vzpela,
in pobrala sem na poti
ob vznožju petih let,
samo sebe kakor smet,
kjer pustila sem svojo zmožnost reči ne.

Nisem tisto, kar mi uspe,
lahko sem jezna, če želim,
lahko jokam in kričim,
in želim si spet v čas, ko lahko sem žalovala
brez, da bi se našel kdo,
ki bi rekel mi samo,
naj bom srečna, ker sem zdrava,
ker stabilna je država,
ker za hrano ni treba skrbeti,
ker na morje grem poleti,
in ker dobro mi gre v šoli,
in ker res bila bi škoda,
če mi nebi šlo še boljše,
ker imam zadosti volje,
da uspe mi kar želite,
kar si tudi jaz želim,
da vsepovsod blestim.

In ne morem več nazaj,
da še enkrat bi živela,
in preteklost sem sprejela,
a prihodnosti ne bom!
Moja stara duša v bolečina je gorela,
a ji nebi pustila pogoreti do pepela,
če bi v peklu našla dom...

Zdaj ko pišem, ne izhajam več iz bolečine,
ker moj glas je slišan tudi kadar ne trpim,
in ker vem, da je pomemben tudi zdaj.
Ko spet živim – Daleč od notranje tišine.